

חוק עזר לתל אביב-יפו (פקוח על כלבים ובעלי חיים אחרים)(תיקון), התשפ"א-2021

בתוקף סמכותה לפי סעיף 250 לפקודת העיריות¹, מתקינה מועצת עיריית תל אביב-יפו חוק עזר
זה:

1.	הוספת סעיף 4א	<p>בחוק עזר לתל אביב-יפו (פקוח על כלבים ובעלי חיים אחרים) התשס"א-2000², אחרי סעיף קטן 4(ג), יבוא:</p> <p style="text-align: right;">4(ג)1:</p> <p>(א) בעל כלב ימציא לווטרינר פרטי זיהוי גנטיים (DNA) של הכלב, להנחת דעת הווטרינר ובהתאם לדרישותיו, לרבות דרישות לעניין הגורם אשר יפיק את פרטי הזיהוי ואופן המצאת פרטי הזיהוי.</p> <p>(ב) הווטרינר רשאי, לבקשת בעל כלב, להתיר לבעל כלב למסור דגימה ביולוגית של הכלב, ולבצע, על חשבון בעל הכלב, את הפקת פרטי הזיהוי הגנטיים בעצמו או על ידי מי מטעמו.</p> <p>(ג) לא יינתן או יחודש רישיון אלא אם קויימו הוראות סעיף קטן (א).</p> <p>(ד) ניתן לבעל כלב רישיון, ולא נתן בעל כלב פרטי זיהוי גנטיים כאמור בסעיף קטן (א) בתוך חצי שנה ממועד כניסתו לתוקף של חוק עזר זה, יפקע תוקף רישיונו, אלא אם האריך הווטרינר, מטעמים מיוחדים שיירשמו, את המועד למתן פרטי זיהוי גנטיים, על סמך בקשה של בעל הכלב. הארכה כאמור לא תעלה על תקופה של שלושה חודשים.</p> <p>(ה) הוראות סעיף זה לא יחולו על כלב נחייה כהגדרתו בחוק איסור הפליית אנשים עם עיוורון המלווים בכלבי נחייה, תשנ"ג-1993³ ועל כלב המוחזק על ידי תאגיד רשום שמטרתו ועיסוקו הגנה על בעלי חיים, מניעת סבל מהם ודאגה לרווחתם שאישר לעניין זה הווטרינר.</p>
3.	תיקון עקיף	<p>בחוק עזר לתל-אביב-יפו (שמירת הסדר והניקיון), תש"ס-1980⁴, אחרי סעיף 17(ג)1 יבוא:</p> <p>17(ג)1(א) – לא קיים בעל כלב את חובת איסוף צואת כלבו, בהתאם לסעיף קטן (ג)1, וביצעה העירייה או מי מטעמה דיגום של צואת הכלב לשם הפקת נתוני DNA ממנה, יחולו הוצאות הדיגום והבדיקה על בעל הכלב. העירייה תפרסם באתר האינטרנט העירוני את עלות הוצאות הדיגום והבדיקה כאמור.</p>

¹ דיני מדינת ישראל, נוסח חדש 8, עמ' 197

² ק"ת-חש"מ 630, כ"ד בכסלו תשס"א 21.12.2000

³ ס"ח תשנ"ג מס' 1410

⁴ ק"ת תשמ"ד מס' 4084 מיום 27.1.1980 עמ' 887

התשפ"א (2021)

רון חולדאי

ראש עיריית תל אביב-יפו

דברי הסבר

כל המסתובב ברחובה של עיר נתקל, לא אחת, בגללי כלבים המוטלים בשטח ציבורי, כאשר מדובר בתופעה של ממש, הטומנת בחובה, מעבר למפגעים התברואתיים והסביבתיים, מפגע ציבורי משמעותי, הפוגע בהולכי הרגל ומשתמשי המרחב הציבורי.

מעבר למפגע הציבורי והפגיעה בחזות העיר, התופעה הופכת את המרחב הציבורי ל"עיוין" עבור הולכי הרגל, באופן הנוגד את המגמות, שהן צו השעה, להפוך את המרחב הציבורי ל"מזמין" עבור משתמשי הדרך ובכך לעודד מעבר להתניידות רגלית ובאמצעות אופניים, לשם הפחתת תנועת רכבים פרטיים וזיהום אוויר.

ניסיונות שנעשו למגר ולמצער להקטין את התופעה, לרבות באמצעות הגדלת סכום הקנסות בגין אי-איסוף גללי כלבים, לא נחלו הצלחה מספקת, והתופעה עודנה עמנו.

במציאות הקיימת, גובה הקנסות, כמו גם היקף כוח האדם העומד לרשות הרשויות המקומיות לטובת אכיפה - היכולה, כיום, להתבצע רק "בזמן אמת" - אינם נותנים מענה אכיפתי אפקטיבי דיו, שיש בו בכדי למנוע את התופעה.

מכיוון שהקושי המרכזי באכיפה נובע מהצורך לבצע אכיפה בזמן אמת - בעת שהכלב עושה צרכים, דבר האורך מספר שניות בודדות - מוצע לקבוע חובה על בעלי כלבים למסור דגימת DNA של כלבם לוותרניר העירוני, כתנאי לרישיון, ולחייבם בעלות איסוף הדגימה.

קיומו של מאגר DNA של הכלבים בעיר יאפשר לבצע בדיקת DNA לגללים המצויים ברחוב, ובכך לאכוף את הדין כנגד בעל הכלב אף לאחר ביצוע העבירה, באופן שייתן מענה לאתגר המרכזי באכיפת ומיגור התופעה.

במסגרת זו מוצע, כתיקון עקיף, לתקן את חוק עזר לתל-אביב-יפו (שמירת הסדר והניקיון), תש"ס-1980 ולקבוע, כי עלויות דיגום הגללים והפקת DNA מהם, יוטלו על בעל הכלב - בהתאם לעיקרון "המזהם משלם". יודגש כי מדובר בתיקון מבהיר, וזאת בשים לב להוראות סעיף 257 לפקודת העיריות, המתיר להטיל את עלויות קיומו של חוק עזר, על מי שאחראי על הפרתו.